

4. Måta, oi hvi bröjer du, för en himmel
 samn iu du, Måta du maktas för. Svarför står
 Gittes ar ut samla.
 Fall i den låga vält, Der står hydda blifvet ställd,
 höst der lydan står, Och des tempel ramlar, Då
 3. När som stormens hvirvel går, På den
 hushig lyda.
 var trögare ar, Gitt och dygd planteras der, Engnet,
 ra ej för guld, Mågen ut förtrypa, Märliden iu
 2. Allt var pratt blir färens all, Ei för a-
 var trögare.
 var bord, Månet mörk utaf var jord, Stenigbet
 dig gäst, I var alla hydda, Svitt blir rätten på
 an vart lif skall bli en fäst, Skälet en iu-
 W

Kärleksvisa.

Den Fjerde:

Wilt du veta, att det är en skön land,
 som bröder, och mor och far mig väntligt hander
 Går solen stoft i guld på den våren en vill.
 Der månen går på den våren en vill.
 Der hyddar en ut den våren en vill.
 Det står der den våren en vill.
 Det blommar och på skäret så vill.
 4. Jag minns de många höstarna och varen
 och inga som var en vill.
 Der stod var arad hyddar iu den våren
 och på skäret så vill.
 Der stod en vill.
 Den höga stupa var en vill.

3. Det budskap kom, att Karlo dödde, För
 ett omfartad. De löste dyrt att trogna vara,
 2. Och med lyfningar och tårar, Laga de
 deras ro.
 Karlo svar att älska Lida, Lida svar sin Karlo
 ro, Men då kom det heliga friget, Och förtröde

Kärleksvisa.

Den Fjerde

8. Ja jag skall på leende, Skälet en iu-
 min torst var en vill.
 min barmstängda, Och på den våren en vill.
 min barmstängda, Och på den våren en vill.
 8. Ja jag skall på leende, Skälet en iu-
 min barmstängda, Och på den våren en vill.
 min barmstängda, Och på den våren en vill.
 2. Men min vana förtut mig vitt, Detta
 hjerter blir blodt ut, Månen i guld på den våren.
 2. Men min vana förtut mig vitt, Detta
 hjerter blir blodt ut, Månen i guld på den våren.
 6. Men som hjerter i var jord, Månen
 som solen i sin pol, Månen i guld på den våren.
 5. Månen i guld på den våren, Månen i guld på den våren.
 Månen i guld på den våren, Månen i guld på den våren.
 Månen i guld på den våren, Månen i guld på den våren.

mig igen, Skänkande mig huldt tillbaka Faders hem-
 met, sällheten, Denna drömda egna hydda, Det
 Han vinkar mig så öm, Att förverkliga vår flyd-
 da Kärleks sköna rosendröm.

5. Och hur själen, fri som fången, Löp ur
 stoftets fängselband, Lyfnande till stjernesången, Flyr
 till salighetens land; Hur hon till försonarns hjerta
 Lit Johannes sjunker rörd, Och hur tårens stilla
 smärta An des kärleks vittnesbörd.

6. O! hvi skall från dessa drömmar, Mor-
 gonstrålen föra mig, Ut på lifvets kalla strömmar,
 Fram till verklighetens stig? Der den solbeglänsta
 dagen Mörk som stjernlös minatt är, Der på glä-
 djens dröm bedragen, Saknad själen djupt förtär.

7. Dock hur lång min dag må vara, Kommer fastän
 sent, des övill, Att för längtan uppenbara Hoppets
 ljusva roscell: Och när nattens stjernespira Sam-
 nat himlens cirkelrund, Svärfvar sömnen ner att
 ära Mysteriernas förbund.

8. Milda tvilligsbror med döden Du det
 ljusva förebud, Till den som från lifvets öden,
 Friar själen hem till Gud, Lånar snart den godes
 lia, Smyg dig i min aftonbön: Afstär bojan för
 den fria, Till den ljusa, drömda ön.

(Kostar 1 Skilling Banto.)

GS 1470

Sex alldeles nya och utmärkt vackra

Wisor,

Den Första:
 Renaldino.

Uppå fältets gröna parker, ic.

Den Andra:
 Norrlandsvisa.

Jag vet ett land der tyfsta Stjerneqvällen, ic.

Den Tredie:
 Kärleks-Visa

Wän, vårt lif skall bli en fäst, ic.

Den Fjerde:
 Kärleks-Visa.

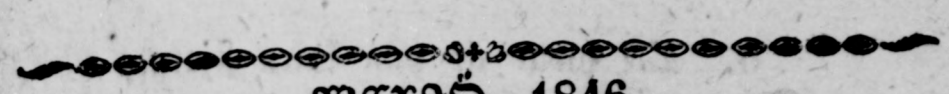
Karlo svar att älska Lida, ic.

Den Femte:
 Hembogden.

Till oländt land ej längtar jag, ic.

Den Siette:
 Till Sömmen.

Sömn, du hulda, milda engel, ic.

WEXJÖ, 1846.

Tryckt uti f. d. Nafte Boktryckeri.

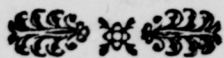
3. Jag minns de munga stogarna och lundar,
Der bänande man under skuggor far.
Jag minns de munga stogarna och lundar,
Der bänande man under skuggor far.

2. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

1. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

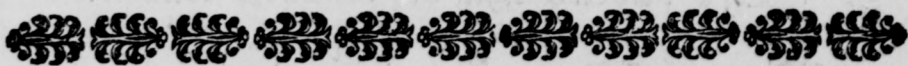
Normala

Den första

8. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

2. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

Den första: Renaudio.

Uppå fältets gröna parker,
I de dystra bergens vrår,
Uti stog och öde marker
Söker jag min älsklings spår ;:

2. Renaudio dig mitt hjerta,
Ängsligt söker natt och dag ;:
Och naturen vid min smärta,
Har förlorat sitt behag ;:

3. Så den sorgsna Rosa klagar
Jrrar utan lugn och frid ;:
Väntar honom alla dagar
Uti en grym och blodig strid ;:

4. Så vid månans klara strimma,
Rakas hon en enslig sig ;:
Rosa se givaren glimmar
Som i buken gömmer sig ;:

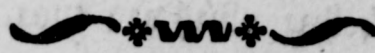
5. Att han kommer, O! hur gerna,
Jag hans famn till mötes går ;:
Slockna fritt du nattens stjärna;
Kärlek lyser dina spår ;:

6. O! hvar är han klara stjärna,
Sorgen i den djerfves gång ;:
Dansa som med bygdens tårnor
Och förgäter Rosas sång ;:

3. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

Normala

Den första

10. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

9. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

8. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

7. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

6. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

5. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

4. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

3. Jag minns den natt, så ljuslukt varm som dagen,
Der blommande stummar har den och en sol;
Der gädd och morgon i skuggor ligger,
Der bänande man under skuggor far.

är så skön, Nu är det molnfri Sommarlag Och
spiegelklar står sjön. Min hembygd är så skön.

2. Jag vill ej gå till oländt land, Min
hembygd är så skön. En tärna räcker mig sin
hand, Bli kvar så var den bön. Min hembygd
är så skön.

3. Och om min vandring är nu slut, Min
hembygd är så skön. Här vill jag stanna hvar
minut, Tills grafven blir min lön. Min hembygd
är så skön.

Den Sjette.

Till Sönnen.

Sönn, du hulda, milda engel, Du den qvaldes
enda tröst! Rutande din wallmo-stängel Tills den
öfvergifna bröst, Vänligt smekande den smärta, Sa-
lig, döwande den qval, Waggas du hans sjuka hjer-
ta I ditt rikes lugna dal.

2. Och när sjuklingen som lider Rättnar pen-
telns hemfka slag, Kommer du fast sent omsider,
Dok att sluta plågas dag. Vänligt löser tiggarns
krydda, Andas öfver mofans bädd, För hans själ i
drömmens lycka, Uti ljusets purpur klädd.

3. När den klara månan blänker Sorgmildt
i mitt ögas tår, Och till mig du ringen sänker,
Swallande min känslas sår; Och när dagens beta
smärta Flytt i böns himmelsfärd, Wiges der mitt
sorgens hjerta Uti drömmens underverld.

4. Hwad mig dagen lärt förfäla Återger du